

Chybí mi moje rodina. Jednoduše bych chtěla zpátky svou rodinu. I kdyby to, co říká Layla, byla pravda.

Převléknu se do jediného pyžama, které mi zbylo. Černý bavlněný svetr a kalhoty. Dost slušné, kdybych někdy uprostřed noci musela vzít nohy na ramena. V koupelně si nevšímám odrazu své ztrhané tváře v zrcadle a suchých hnědých vlasů padajících mi na záda. Ze zvyku otočím vodovodní kohoutek. Nic. V naší čtvrti už několik týdnů neteče voda ani nejde elektrina. Až donedávna jsme vodu i elektřinu občas měli, ale s obležením to přestalo úplně. Naštěstí minulý týden přišlo, takže jsme s Laylou vynesly ven kbelíky, abychom do nich nasbíraly dešťovou vodu. Malá hrst mi musí stačit na umytí i modlitby.

Poslední sluneční paprsky dopadající na poškrábaná prkna mého pokoje se definitivně vytratí a Homs zahálí temný plášť noci. Chvilí drkotám zuby, načež sevru rty a zhluboka polknu. Veškerá síla, která mě přes den drží při životě, mě se západem slunce opouští.

Sednu si na postel, zavřu oči a zhluboka se nadechnu. Potřebuju si pročistit myšlenky. Potřebuju se soustředit na něco jiného než na strach a bolest, které se mi usadily v duši.

„Sladká tařice. Sladká jako její jméno,“ zamumlám v naději, že tím zklidním své pocuchané nervy. „Bílé okvětní lístky. Používají se k úlevě od bolesti. A také při nachlazení, břišních křečích a kašli. Sladké. *Sladké.*“

Zabírá to. Plíce začnou rovnoměrně rozvádět kyslík do krve. Otevřu oči a sleduju chuchvalce šedých mraků za oknem. Od té doby, co nedaleko Laylina domu vybuchla bomba, je sklo po stranách popraskané a rám oprýskaný. Když jsem se nastěhovala, musela jsem z okenních tabulek smývat krev.

Přestože je okno zavřené, místností se šíří chlad a já se chvěju, protože vím, co bude následovat. Hrůza, které čelím, se neomezuje jen na

nemocnici. Hrůza se zhmotnila v mé mysli, je obdařená životem a hlasem, které mě každou noc děsí.

„Jak dlouho tam budeš sedět, aniž by sis se mnou promluvila?“ Zpoza okenního parapetu se ozve hluboký hlas a mně přeběhne mráz po zádech.

Ten hlas připomíná ledovou vodu, kterou se omývám, když se vracím domů zmáčená krví. Je jako kameny, které mě tíží na hrudi a táhnou ke dnu, těžký jako deštivý den a ohlušující jako bomby, jimiž nás zasypává vládní armáda. Je podložím, z něhož vyrůstá naše nemocnice. Je jako bezhlasá slova, která vydáváme.

Pomalů se k němu obrátím. „Co chceš?“

Khawf na mě hledí. Má čistý nový oblek, ale mě znepokojují rudé stříkance krve na jeho ramenou. Jsou tam od chvíle, kdy jsme se poznali, a já si na ně pořád ještě nezvykla. Vyhýbám se pohledu do jeho očí. Do jeho ledových modrých očí. Se svými havraními vlasy skoro ani nevypadá jako člověk. Což je asi účel. Ve všech ostatních ohledech se však blíží lidem, jak to je jen možné.

„Ty víš, co chci,“ odpoví a já se celá rozklepu.